

عنوان مقاله:

کارکردهای هنری گل و گیاه در شعر فارسی فانی

محل انتشار:

سومین همایش ملی گیاهان دارویی و کشاورزی پایدار (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

عاتکه رسمی - استادیار دانشگاه شهید مدنی آذربایجان

فریبا خسروی فر - دانشجوی دوره دکترای پیام نور تهران

سکینه رسمی - دانشیار دانشگاه تبریز

خلاصه مقاله:

حضور عناصر طبیعت در شعر فارسی از دوره های آغازین بدان تحرک و پویایی بخشیده است. هیچ شاعری را نمی توان یافت که در شعرش از طبیعت و زیبایی آن سخن نرانده باشد، اگرچه نحوه کاربرد آن بنا به ذوق و محیط جغرافیایی شاعران مختلف باشد. بخشی از این عناصر به گل و گیاه مربوط می شود که شاعران نکته سنج با توجه به ظرایف و ویژگی های هر یک از آنها با هنرهای بلاغی تشبیه، تشخیص، ابهام و استعاره تصویرهایی زیبا پرداخته اند. تأمل در دیوان شاعران علاوه بر کمک به شناساندن گل و گیاهان و موارد استفاده هر یک به خواننده امکان می دهد که دید شاعر را نسبت به محیط اطراف او بررسی کرده و حالات روانی او را مورد تفحص قرار دهد در دیوان فانی بیشترین بسامد او به گل و گلشن و گلستان که مشبه به و مستعارمنه حسن و زیبایی و عشق قرار گرفته و کمترین بسامد به گل نیلوفر که به چرخ نبود و جفای آن اشاره می کند، اختصاص دارد.

کلمات کلیدی:

امیرعلیشیر، فانی، دیوان، طبیعت، گل، گیاه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/416269>

